

2

vertelt Annet Zondervan hierover. 'Alles loopt hier bewust door elkaar. Bezoekers van exposities kunnen moeiteloos naar de kunsttuin doorlopen en daar gaan kijken of er iets van hun gading tussen zit. Andersom werkt dat natuurlijk ook. Belangrijk is dat we ervoor zorgen dat de mensen hier binnen durven komen. Vaak merk je dat er een soort drempelvrees is.

We hebben ramen met mooie etalages waarin we kleinplastiek en sieraden exposeren. De kunstwerken die we daarin exposeren brengen we ook echt op een 'winkel'-manier met prijskaartjes en zo. Je kunt de dingen die we in de etalages exposeren ook direct kopen. Hiermee proberen we langzaam publiek te 'verleiden' om binnen te komen. Om dat goed te doen, moet je weten wat voor je publiek - of beter gezegd je klanten, want dat zijn het natuurlijk - aantrekkelijk is. Met de kwaliteitscriteria in het achterhoofd moeten we zorgvuldig kiezen wat we laten zien. Een goed voorbeeld zijn de sieraden die we op dit moment in onze etalages tonen. De sieraden zijn gemaakt van pitten van allerlei tropische vruchten. Het zijn allemaal, zoals dat in Suriname genoemd wordt, pitten uit de jungle.

We kopen de sieraden van een stichting met contacten in Suriname. Door de sieraden te kopen, wil de stichting de positie van de vrou-

wen die de sieraden maken, verbeteren. Wij bieden ze in onze etalage aan. Er is veel belangstelling voor. Niet alleen omdat mensen met een Surinaamse achtergrond het leuk of belangrijk vinden dat we het doen. Ook vrouwen uit andere bevolkingsgroepen die het design mooi vinden, kopen de sieraden.'

Woordenwolk

Het buiten de deur verzorgen van exposities met tijdelijke monumentale kunstwerken behoort ook tot de activiteiten van het CBK ZO. De jaarlijkse expositie in het atrium van het Cultureel Educatief Centrum van Amsterdam Zuidoost (CEC) is daar een onderdeel van. Annet Zondervan: 'Onder de noemer *Oso Sma* (Huisvrienden) organiseren we daar exposities met een monumentaal werkende kunstenaar. De gebruikers van het CEC-gebouw zijn mensen die aan het inburgeren zijn of vanuit het ROC daar komen. Het is een publieke plek waar veel mensen komen die misschien nog niet zoveel met hedendaagse beeldende kunst hebben. Het atrium is functioneel met weinig kleur. Juist daarom programmeren we daar graag werk met veel kleur. Een voorwaarde van het gebouw is dat er niets op de vloer mag staan. De kunstwerken die we daar presenteren, hangen. Randvoorwaarde aan de kunstenaars is dat ze

3

2 Nynke Deinema en Caroline DeRoy, *Rituelenkar* (2010-2011). Foto: Mark Weemen.

3 Nynke Deinema en Caroline DeRoy, detail *Rituelenkar* (2010-2011). Foto: Auke van der Hoek.

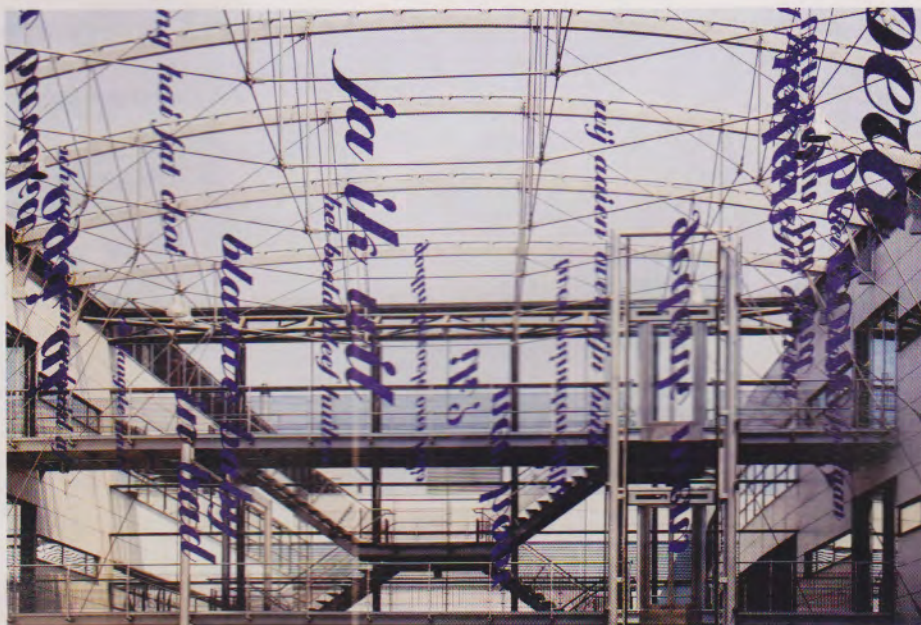
4

het atrium als atelier gaan gebruiken. De mensen die daar iedere dag in en uit lopen, zien het kunstwerk groeien. Ze zien dan ook dat het maken van een kunstwerk 'bloed, zweet en tranen' is; een kunstwerk komt er niet zomaar. Ook moet het publiek een rol krijgen bij het maken van het kunstwerk. Dat kan op een aantal manieren: de kunstenaar kan mensen vragen daadwerkelijk iets te bouwen, maar hij of zij kan ook langslappende mensen bevragen over die inhoud van zijn werk. Dat kan dan later weer in het uiteindelijke resultaat terugkomen. Zo is er in de afgelopen zes jaar een aantal totaal van elkaar verschillende kunstwerken gepresenteerd. Het kunstwerk dat onlangs¹ in het CEC hing, is gemaakt door Nynke Deinema en Caroline de Roy. Het zijn twee kunstenaars die naar de wijken in Zuidoost gingen en daar aan de mensen die ze tegenkwamen vragen stelden over hun rituelen: 'Heeft u rituelen en zo ja wat zijn die dan?' Als mensen daarover vertelden, noteerden ze dat. Zo ontstond er een verzameling met allerlei verhalen over rituelen die in de diverse bevolkingsgroepen leven. Ze presenteerden het in de vorm van een kar geladen met ladekasten. In de laden bevinden zich de teksten. Ze zijn met die kar naar het atrium van het CEC gegaan en gingen daar aan de slag. Uit de verhalen over de rituelen die ze hadden verzameld, haalden ze zinnen. Vervolgens knipten ze de stukken tekst uit blauw vilt uit en brachten deze tezamen in

4 Nynke Deinema en Caroline DeRoy, detail *Rituelenkar* (2010-2011). Foto: Auke van der Hoek.

5 Nynke Deinema en Caroline DeRoy, *Van Hollandse Jenever tot Papegaaievrouw* (2011), kunstwerk in het CEC-gebouw. Foto: Thomas van Cruisjen.

6 Interieur en winkel CBK Zuidoost. Foto: Auke van der Hoek.

5

een object, een soort woordenwolk. Als je er naar kijkt, is het op het eerste gezicht een abstract beeld met allerlei letters door elkaar. Pas bij een nadere beschouwing wordt het duidelijk dat het - in diverse talen - zinnen zijn die met rituelen te maken hebben. Zo kwam het tot een autonoom product dat toch samen met het publiek inhoud heeft gekregen. Wij hebben als CBK ook een rol bij het realiseren van beeldende kunst opdrachten in de openbare ruimte. Het laten uitvoeren van kunst opdrachten is een goede manier om publiek onbevooroordeeld met beeldende kunst te confronteren. Als de mensen niet naar ons toe komen, gaan we naar de mensen toe.'

Voor meer informatie: www.cbkzuidoost.nl

Anton Staartjes is redacteur van km en freelance publicist.

Websites:

- www.tijdelijkzicht.nl (website van Nynke Deinema en Caroline DeRoy).
- vanhollandsejenevertotpapegaaievrouw.blogspot.com (blog over het project in het CEC-gebouw).

1 Van mei 2011 tot 7 februari 2012.

6